

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι έννιακόσα κι'ένα
κι'όλο τὰ συνειθισμένα.

Δέκατον κι'έβδομον μετρούντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενόνων.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονδα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι'ὅποιος ἀπ'ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι'αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Νοεμβρίου δεκάτη κι' ἐβδόμη
καὶ παρῆλθαν τῶν φόνων οἱ τρόμοι.

Ἑπτακόσα κι'έννια καὶ τριάντα
καὶ ξεχνῶ τὰ φρικώδη συμβάντα.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος ὀκέτος.

Συμφορὰς φρικτῆς ἡμέραις....
κουρελιάστηκαν παντιέρες,
κι'ἦλθαν σὲ μεγάλο χάλι
νόμοι καὶ θεσμοὶ μεγάλοι.

Τί φρικτὴ Βουλὴ κι'ἐκείνη
τοῦ Σαββάτου, Περικλέτου...
'λύσσαξαν ρητόρων σμήνη,
κάθε βλέμμα των στιλέτο.

Κἄτι μάτια γουρλωμένα,
ποῦ σοῦ τρώγανε τὸ μάτι,
κἄτι στόματ'ἀφρισμένα
νὰ σπαράξουν τὸν Κορφιάτη.

Κι'ἔλεγε τὸ κάθε στόμα,
ποῦ παφλάζει γιὰ φωμί,
κι'ἔξ' ὀργῆς ἐπῆραν χρώμα
κι' ὅσοι φαίνονται χλωμοί.

Κι'ἔβρεχε καθὼς 'στὴ μάχῃ
τὴν γνωστὴ τοῦ Βατερλώ,
κι'έβρεχόταν κάθε ράχη,
κάθε καύκαλο μουρλό.

Κι'ἄκουγες ἀπέξω : «κάτω,
δολοφόνοι καὶ σφαγεῖς»,
καὶ ρητόρων ἐμυκτο
λυσσαλέα καταιγίς.

Κι'ὁ γλυκὺς καὶ πρῶτος Κόντης μὲ τὸ ντυμένο γέλιο
ἔκλαψε πικρὰ 'στὸ βῆμα, κι'ἔκλαψα κι'ἐγὼ, Τσολιᾶ,
ὅταν εἶδα πῶς κι'ὁ τόσος σκοτωμὸς γιὰ τὸ Βαγγέλιο
εἶχε γίνει σὲ καμπόσους πόλεμος γιὰ τὴν κοιλιά.

Π.—'Ἐκλαψα κι'ἐγὼ, καὶ ὤμους, κι'ἔως τώρα μενὼ κλαίω...
εἶδες πῶς ἐπευφημήθη Θεόδωρος ὁ Ναπολέον;
'Ἐβγαλε καὶ πάλι λόγο 'στὸ μπαλκόνι τοῦ σὲν πάντα
γιὰ τὰ τρομερὰ συμβάντα.

Φ.—Όμως κρίμα τέτοιος λόγος, τέτοια διαδήλωση!...
 πάλι μένει λυπημένος σάν αποκαθήλωσις.
 Άφησαν τόν Θωδωράκη τόν Κορδοφίλητο,
 κι' από τύσους πού 'μιλούνε 'π'ήραν τόν άμίλητο.

Τρέχουν διαγγελεῖς
 και πρώτοι τῆς Αὔλης,

'στό σπῆτι τοῦ Ζαήμη πηγαίνουνε τρεχάτοι,
 πάρε καρότσα κι' ἔλα, τοῦ λένε, 'στό Παλάτι,
 κι' ἐκεῖνος καροτσάδα 'στ' Ἀνάκτορα πηγαίνει
 κι' ὕστερα ξαναβγαίνει,
 και δίνει μιά και πάει 'τόν Τριανταφυλλάκο,
 και γρήγορα, τοῦ λέει, ξεσκόνισε τὸ φράκο,
 τὸν πέρνει μες 'στ' ἀμάξι, 'στοῦ Μομφεράτου πᾶνε,
 κι' οἱ δύο τὸ κουδούνι τῆς πόρτας του κτυπᾶνε,
 πέρνουν και τὸν Ἀντώνη και φεύγουν ἀπ' ἐκεῖ,
 και ξεκινοῦνε πάλι

για νάβρουν τὸν Τοπάλη,
 πού' στοῦ Χαλκοκονδυλῆ τὸν δρόμον κατοικεῖ,
 πλὴν ἀτυχῶς δὲν 'βρῆκαν τὸν Κώστα, Περικλέτο,
 και τάφησαν μπιλέτο.

Τραβούν και γιὰ τὸν Κόρπα, κι' αὐτὸν δὲν τὸν εὗρηκαν,
 και δεύτερο μπιλέτο νομίζω πῶς ἀφῆκαν,
 και γιὰ τὸν Νέγη φεύγουν, οἰκονομίας κίονα,
 πλὴν εὐτυχῶς τὸν 'βρῆκαν 'στό σπῆτι τὸν Φωκίωνα,
 και τοῦτον ἐφ' ἀμάξης τὸν συμπαρалаμβάνουν
 και πᾶνε 'στοῦ Ζαήμη συμβούλιον νά κάνουν
 γιὰ τὴν παρούσαν τάξιν τὴν διαταραχθεῖσαν,
 μὰ 'πρόφθασαν κι' οἱ φίλοι, πού σπῆτι των δὲν ἦσαν,
 κι' ὁ κύριος Ζαήμης στομῦλος ἀναγγέλλει
 πῶς Ὑπουργοὺς τοὺς θέλει.

Και κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνοι μὲ σοβαρὸ μεγάλο
 ἔκαναν πῶς δὲν θέλουν νά γίνουν Ὑπουργοί,
 πλὴν ὕστερα σκεφθέντες πῶς πρέπει δίχως ἄλλο
 ν' ἀρχίσῃ κάθε νόμος σάν πρὶν νά λειτουργήῃ,
 ἐδέχθησαν 'στό τέλος... τί διάβολο νά κάνουν ;
 και σπῆτι των ἐπῆγαν και τῆς βελλάδες βγάλουν,
 κι' εὐθύς τὴν ἄλλη μέρα βελλαδοφορεμένοι
 και φρεσκοζουρισμένοι
 στ' Ἀνάκτορα προστρέχουν ἐφ' ἀμάξων κλεισμένων
 κι' ὀρκίζονται τὸν ὅρκον τὸν ἱερωθεωμένον.

Π.—Μέγας ἡκούσθη θόρυβος 'στό σπῆτι τοῦ Κορφιᾶτη
 κι' ἔλεγε κι' ὁ Ρωμᾶνος χωρὶς μονόκλ 'στό μάτι :
 «Κόντε, γιατί νά πέσης ; εἶχες τὴν ἀπαρτία...
 και τί θά γίνω τώρα χωρὶς διπλωματία,
 και δίχως Ἀρμπατζῆς, Καρόλους και τραγάσκαις ;...
 κι' ὁ κύριος τῶν ὅπλων πέταξε τῆς παλάσκαις,
 κι' αὐτὸς τὴν περασμένη 'μακάριζε γαλήνη
 και γιὰ καιροὺς 'ψιθύρισε,
 ὅπου Συνταγματάρχης ἐπῆγε 'στὴν Κυλλήνη
 και Στρατηγὸς ἐγύρισε.

Κι' ἔλεγε κι' ὁ Κυθῆριος,
 ὁ τῆς Παιδείας κύριος :
 «Γιὰ 'δὲς καιρὸ πού δι' ἀλέξαν νά γίνουν συμφοραῖς,
 τώρα 'στ' ἀρχαῖα μνημεῖα, 'στὼν γάμων τῆς χαράς.

πού θάστελλα και τὸν Ἑρμῆ 'στὸν Στόρν νά τὸν καλλῆσιν
 κι' ἐπῆγαν και 'στοὺς Πατρινοὺς τοῦ Ρούφου νά 'μιλήσιν.

Κι' ὁ κύρ Βασίλης ἔλεγε : «Τί λέτε, βρε παιδιὰ μου,
 ἔστειλα «Σπέτσαις» και «Ψαρά»
 μέσα σ' ἐκεῖνα τὰ νερά
 τῆς Σμύρνης και τῆς Σάμου.

«Και 'στ' Ἀγιονόρος ἄραξαν κι' ἔγινε πανηγύρι
 κι' ἔφαγαν κι' ἔπιναν καλὰ σὲ κάθε μοναστήρι,
 και κόσμος ἐκαμάωσε τοῦ Στόλου τὰ δελφίνα
 και κομπολόγια 'πήρανε κι' εὐχαῖς και κομποροῖνα,
 μὰ κι' ὁ Μισούλης, βρε παιδιὰ, σὲ χρόνια χατομέρικα
 ἐπῆγε τὴν παντιέρα μας νά δειξῇ 'στὴν Ἀμερική,
 κι' ἀπὸ τὴν Λόντρα πέρασε νά 'δῇ τὸν Ἑδοῦαρο,
 κι' οὔτε κανέναν 'στὴ στεριά δὲν ἐπαίξε μπιλιάρδο.

Ἐλεγκτικὰ Συνέδρια μοῦ ρίχτηκαν μὲ πάθος
 και κάθε τόσο μοῦ θόγγαζαν στὴ μέση κι' ἐνα λάθος,
 και δὸς του και μοῦ σκάρωναν μνηστρεῖς Νικολόπουλοι,
 κι' ἐλέγχων Κανελλόπουλοι,
 κι' ἐντάλματα φορτώθηκαν νά τὰ πληρώσω μόνος,
 μὰ τώρα γιὰ τὸ τίποτε παραίτησις και πόνος.

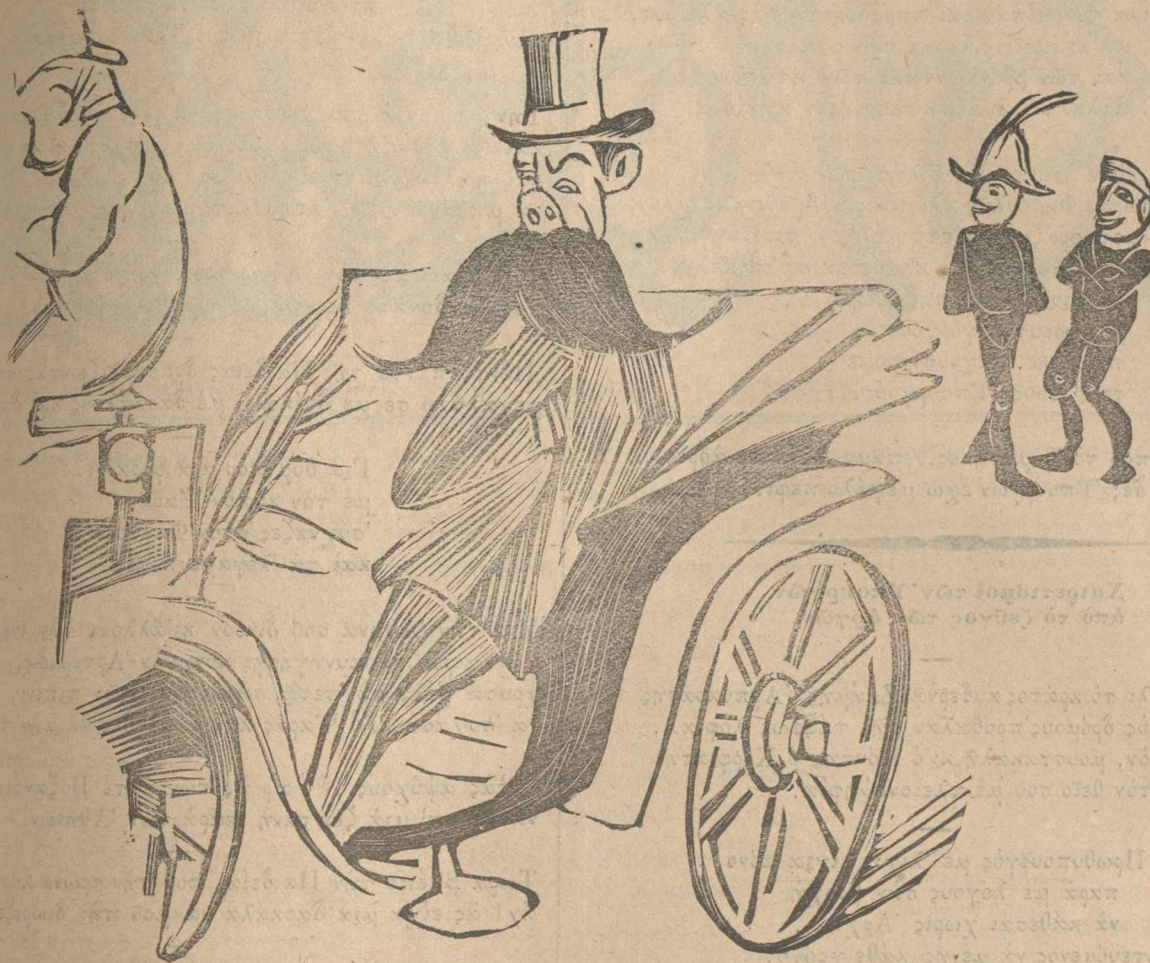
«Ὁ κυματοῦσα Θάλασσα και Στόλε τί θά γίνῃ ;
 ἐκεῖνος ὁ Καράπαυλος ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
 πού μὲ θυμὸ τὸν ἔλουσα πατόκορφα μὲ μέρα
 κι' αὐτὸς ἐλιγοθύμησε και τοῦφεραν αἰθέρα,
 ἐκεῖνος καθὼς φαίνεται μᾶς ἔδωσε κατάρτα
 κι' ἔπεςαν τόσα συμπόρα,
 κι' ἐμεῖς, πού μόνο μὲ πανιὰ σ' Ὀλεανούς ἐγῆχαμε,
 σὲ μὴ κουταλιά νερό 'πέσαμε και πνιγῆκαμε.

Φ.—Κακοροϊζικαῖς ἡμέραις μὲ φωναῖς, μὲ φονιὰ,
 και μὲ τόσα τραγικά,
 κι' ἐπλανᾶτο 'στὰς Ἀθήνας πνεῦμα φρίκης, πνεῦμα τρέφει
 κι' ἐβρυχῶντο κι' ἐγαυρίων οἱ Καννιβαλοὶ τοῦ δρόμου.

Ἐραμώθησαν τὰ πάντα, λὲς και νάπεσε πανόλης
 σὲ κυρίου και κυρίας,
 κι' ἦτον ἔρμαιον ἢ πόλιν
 λυσσασμένης μαγκαρίας.

Δὲν ἐκύτταζες κανένα στρατιώτη και φρουρὸ,
 και καμπόσοι κουρελῆδες 'βρῆκανε κι' αὐτοὶ καιρὸ,
 και σάν δαίμονες ὀλέθρου δὸς του και γυρίζανε,
 κι' ἄλλοτε φωνάζαν γιοῦχα κι' ἄλλοτε 'σφυρίζανε,
 και βροντούσανε σανίδια,
 τενεκέδες πετρελαίων,
 κι' ἐξεστόμιζαν βρισίδια
 μ' ἐνα στόμα πειναλέον.

Ἐλυμαίνετο τοὺς δρόμους ξεπαπούτσωτη ρεμούλα,
 'πῆγαν και 'στοῦ Σιμπούλου κι' ἐσφυρίζανε μὲ δούλα,
 κι' ἔρριζαν ἀρειμανίως και καμπόσαις πιστολιαῖς,
 κι' ἔτρεχαν ἀπάνω κάτω γιὰ νά βγάλουνε δουλειὰς.

Ἦγαν και 'τόν Κερκυραῖο μὲ βρισίδια, μὲ φωνή,
 κι' ἀπορῶ μὲ τοῦ Κορφιᾶτη τὴν μεγάλ' ὑπομονή,
 πού δὲν πρόσταξε γιὰ χάρι τοῦ σπητιοῦ του τοὺς φρουροὺς
 τὸν ἐξάλλον Κορυθάντων νά σκορπίσουν τοὺς σωρούς.

Τὸν ἐγλεύαζαν οἱ μάγκες και τοὺς ἤκουε ἀφώνως,
 πὰς τριχὰ νά τὸν πάρῃ και μὴ σφαῖρα δολοφόνος.
 Μὰ τί κράτος ἦταν πάλι, τὰ Συντάγματα κουρέλια,
 κ' ἂν γυροῦσε μες 'στὴν πόλι
 σούκλεθαν τὰ πορτοφόλια
 μὴ χαρὰ γιὰ τὰ Βαγγέλια.

Κι' ὁ λαὸς ὁ νοικοκύρης
 τῶν τιμίων ἐργατῶν
 ἔφριττε 'στὰς πανηγύρεις
 τῶν ἀγρίων συρφετῶν.

Μὴτε Φρουράρχους ἔβλεπε, μήτε φρουροὺς Ταμείου,
 κι' ἔμενε μόν' ὁ Φρουράρχος τοῦ Πανεπιστημίου,
 μὲνον ἐκεῖνος κύριος και νυκτορῦλας ἦτο
 και τὸ Πανεπιστήμιον ἀγρύπνως ἐφρουρεῖτο.

Ὁ κύριος Λουκιανὸς μὲ φοιτητὰς ἀλκίμους
 αὐτὸς ἐφρουρεῖ τὰς φρουράς τοῦ κράτους τὰς νομίμους,
 ἐκεῖνος ἔστειλε φρουράν κι' ἀπάνω 'στό Παλάτι
 και τοῦπανε σπολλάτη.

Και σάν νά μὴ μᾶς ἔφθανε τόσος παροξυσμὸς
 ἔγινε και σεισμὸς,
 κι' ἐπῆγε κι' ἦλθε, Περικλῆ, τοῦ κράτους τὸ σκαφίδιον
 και κάθε ζῶον λογικὸν και ζῶον κατὰ τὸν νόμον.

Κι' ἔτρεξα κι' ἐγὼ δακρύων μες 'στό Φλογερό Κερίνι
 κι' εἶπα: Τέμενος εἰρήνης ἀποσπᾶσθον ἀπ' ἐμεῖν.
 'Στὸν ἀγῶνα τῆς θρησκείας ἐνίκησατε, παιδιὰ,
 κι' ἔς δοθὸν εἰς τοὺς Πρωτάνεις τοῦ τεμένους τὰ κλειδιά.

Νύκτες 'πέρασαν κι' ἡμέραι τρώων, μόχθων, ἀγωνίας,
 και τὰ μάτια σας 'ρησπῆσαν ἐκ τῆς πύσης ἀγρυπνίας.
 Ὁ νεότης, σὲ κυττάζω και πολὺ μὲ συγκινεῖς
 κι' ἡ καρδιά σφαιρόνεται...
 κατὶ βέβαια σημαίνει νάναι Φρουράρχος κανείς,
 ἀλλὰ νά πληρώνεται.

Ὁ νεότης τῶν γραμμάτων, πρὸς γεννὰν πάντα σφρίγγα,
 κι' ἀρητίλους ὀρθῶναι σὲ καλὰ δόγμα τοῦ Ρήγα.
 Ἐξυμνοῦμεν μὲ Συγκλήτους, ἐξυμνοῦμεν μὲ Πρωτάνεις
 τὸν ἀγῶνα σου τὸν νεόν, ἀλλὰ μὴν τὸ παρακλάνης.

Καιρὸς εἶναι, σὰς φωνάζει κι' ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
 νά ξεχάσετε Φρουράρχων ἀξιώματα τσανά,
 γιὰτὶ φθάνουν κι' ἐξεδάσεις, ὡ παιδιὰ μου κουρασμένα,
 και 'μπορεῖ ν' ἀπορριφθῆτε μετ' ἐπαίνων σάν κι' ἐμένα.

Τέτοια φρόνιμα τούς είπα, και παρέδωσαν τὰς κλειῖδας,
μὰ κι' ἐμεῖς μακρὰν τῶν ρύπων
καὶ τῶν βρόντων καὶ τῶν κτύπων
ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους κι' ἄς ἐκπλύνωμεν κηλίδας.

Π.—Εἰρήν' ἡμῖν κι' ὁμόνοια, φιλήσωμεν ἀλλήλους,
κι' ἄς λέμε τώρα, Φασουλῆ, καὶ πρὸς ἐχθρούς καὶ φίλους
πῶς δὲν θὰ μεταφράζονται 'στὸ μέλλον τὰ Βαγγέλια.
πᾶμε νὰ κόψωμε κισσοὺς καὶ κλήματα 'στ' ἀμπέλια,
νὰ πιούμεε, νὰ πηδήσωμε
μὲ χορευτὰς γοργοὺς,
πᾶμε νὰ τραγουδήσωμε
τούς νέους Ὑπουργούς.

Φ.—Καλὰ ποῦ τὸ 'θυμήθηκες... πᾶμε λοιπὸν, ἀδρέφι...
γὰ πατινάδες Ὑπουργῶν ἔχω μεγάλο κέφι.

Χαιρετισμοὶ τῶν Ὑπουργῶν ἀπὸ τὸ ζεῦγος τῶν ἀργῶν.

Φ.—Πάλι τὸ κράτος κυβερνᾷ Ζαήμης Ἀρποκράτης
καὶ μὲς 'στοὺς δρόμους πρόβαλαν τῆς τάξεως λοφία...
Χαῖρε λοιπὸν, μουστακαλῆ, κι' ὁ Κόντης ὁ Κορφαίτης
ἔπесе σὰν τὸν θεῖο σου μὲ πλειονοψηφία.

Καλλίτερα Πρωθυπουργὸς μὲ 'λίγα λίγα μόνο
παρὰ μὲ λόγους σὰν βροχή
νὰ κάθεσαι χωρὶς Ἀρχή
κι' ἀντιπολιτευόμενος νὰ μένης κάθε χρόνο.

Π.— Πούρι πούρι πούρι πούρι,
πάλι σοῦλθε κελεπούρι,
κι' ὅλοι τῶκοψαν κουμπούρι.

Πάλι στρίβεις τὸ μουστάκι, πάλι 'στὸ Παλάτι πᾶς,
καὶ τὸν θεῖο σου πεισμόνεις καὶ γελῶντας σιωπᾶς.

Ξανακάθισε 'στ' αὐτὰ του τὸ πολύπαθο Κορδόνι,
ὁ δὲ θεῖος σου καὶ πάλι τὸ φουσᾷ καὶ δὲν κρύνει.

Φ.— Ἀμὴν ἀμὴν καὶ κόντρ' ἀμὴν,
Τοπάλη μου Βενιαμίν,
ὦ διαλεκτὲ 'στοὺς διαλεκτοὺς, δικαιοκρίτη Κώστα,
γλυκύτατε, κομπόστα,
ὅταν Προέδρου τῆς Βουλῆς ἦτο ψηφοφορία
μόνο κουκιά σ' ἐψήφισαν ὡς τώρα δεκατρία,
μὰ 'φέτος δεκατέσσερα σοῦ 'δῶσανε καὶ κατὶ,
καὶ 'χάρηκα ποῦ 'ξέφυγες τὸ νούμερο τοῦ Γιούδα,
κι' ὅταν ἐπῆγες Ὑπουργὸς ἀπάνω 'στὸ Παλάτι
τοῦ Περικλέτου 'φώναζα: «χόρευε καὶ τραγούδα.»

Ἄλλ' ὅμως πρὶν τὴν Θέμιδα καὶ σὺ νὰ διορθώσης
μὲ τὰς πολλὰς σου γνώσεις,
παρκαλῶ σε πρὶν αὐτῆς νὰ μὴ φεισθῇς δαπάνης
κι' ἐνα τραπέζ' Ὑπουργικὸ 'στὸ σπῆτι νὰ μᾶς κάνης.

Π.— Ἐξωράσιου, πόλις μας, ἄς κλείσῃ κάθε λάκκος,
δὲν μᾶς ξαφνιάζουν πιστολιαῖς

κι' ἀνθίσαν τριανταφυλλιτζῆς
σὰν ἦλθε πάλιν Ὑπουργὸς ὁ Τριανταφυλλάκος.

Τὴν μυρωδιά σου σκόρπισε νὰ μᾶς ἀπολυμάνῃ
καὶ νὰ μυρίσῃ βρωμὰ μας σὰν μύσχος καὶ κανέλα,
καὶ πάλιν ἀπαγόρευσε μὲ νέο σου φερμάνι
νὰ μπαίνουν μὲς 'στὰ Θέατρα κυρίαὶς μὲ καπέλα.

Φ.—Χαιρετῶ τὸν Ἀντωνάκη, χαιρετῶ τὸν Μομφεράτου
ποῦχει δυνατὸ κεφάλι, νομομάθεια γεμάτο.

Πέντε πέντε τῆς Παιδείας δρασκελίζοντας τῆς σκάλας
μεγαλύνω σε μὲ διάκους, μὲ δασκάλους καὶ δασκάλας.

Γιὰ θυμήσου μιὰ φορά!...
μὲ τὸν κύριον Ψαρά
'σύχναζες 'στὸν Φαληρέα
καὶ τὰ 'λέγαμε παρέα.

Μιὰ τὴν Ἀθηνᾶ σοῦ δίνουν κι' ἄλλοτε τὴν Θέμιδα,
μὰ καιρὸς νὰ κυνηγήσης κυνηγὸν Ἀρτέμιδα,
χρυσὰ βέλη νὰ πετᾷ, νᾶναι πιπινιῶν πιπίνι,
νὰ 'συχάσῃ κι' ὁ Ψαράς καὶ καφφέδες νὰ μὴν πίνῃ.

'Στὰς ἀψύχους Νεαράς τῶν ποτὲ Βυζαντινῶν
νᾶναι καὶ μιὰ ζωντανὴ νεαρά τῶν Ἀθηνῶν.

Τώρα βλέπε τὴν Παιδεία, ποῦ τὴν τρῶνε κόρυζαις...
ἄχ! ἄς εἶχα μιὰ δασκάλα νὰ μοῦ τὴν διώριζες.

Π.— Τὸν Τζιώτη Κόρπα τραγουδῶ, ποῦ τᾶχει τετρακόσι,
κι' ἄν κόβῃ μιὰ μὲ τὸ σπαθί, μὰ δέκα μὲ τὴν γλώσσα.

Δύο χαρτοφυλάκια σοῦ 'δῶσανε μεγάλα,
τὸν μπούσουλα τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τοῦ Στρατοῦ τὴν πλά.

Ἄλλ' ὅμως ὑπεράξιο καὶ γιὰ τὰ δῶρ σὲ κρίνω,
κι' ἄλλο 'στὸν Κόρπα νᾶδιναν θὰ τᾶξιζε κι' ἐκεῖνο.

Μαζὶ μὲ τὴν Διοίκησι ποτὲ νὰ μὴν τρακάρης
καὶ δίχως σὲ λουτρὰ νὰ πᾶς προβιβασμὸ νὰ πάρης.

Φ.— Ψάλλω καὶ τὸν Φωκίωνα τὸν μαθηματικό,
ποῦ καὶ μ' αὐτὸν τὴν τύχη του θὰ 'βρῇ τὸ Κεντρικό,
καὶ τοὺς πολλοὺς του ποντικοὺς θὰ τοὺς ἀφήσουν ὅλους
νὰ σπείρουν τὸ μικρόδιον τῆς στρυγερᾶς πανώλους.

Π.— Νᾶναι σιδηροκέφαλο καὶ τοῦτο τὸ Κουβέρνο,
κι' ἐγὼ σιδηροκέφαλος τὸν Φασουλῆ νὰ δέρνω.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐπὶ τῆς Γαλιλαίας, τῆς ἐν Ταύροις δηλαδὴ,
τῶν γαργῶν ἢ γλυκυτάτη καὶ μελίσσινος αὐδή.
Ὁ Γεώργιος Παχτίκος, ἐμπνευσμένος μουσικός,
τὴν μεγάλην μουσικὴν των ἔγραψεν ἁρμονικῶς.

Τὸ καλλίστον «Μουσεῖον» τὸ Περικλέτου
ἔβγαλε νέον τεῦχος ὄντως μοναδικόν.